

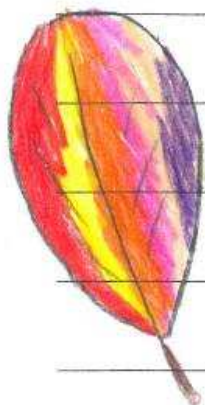
NÁHODY NEEXISTUJÍ

SBORNÍK ŽÁKOVSKÝCH PRACÍ

ZŠ A MŠ BRNO, KOTLÁŘSKÁ 4

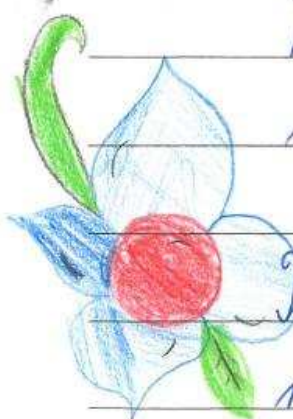
Kdybych to věděla, tak bych se
nepřelala

Náhoda je jak plachý
pták, když svíta k zácíná.

Každý den, každou noc, si
připomíná, co se stane a co se stalo.

Když se septák, každý vám
odpoví jinak. Nědo vám odpoví:
To je jasné, že náhody neexistují.
Nědo zase: To je jednoduché,
vždyť náhody existují.

Tak jsme nic nezjistili, nevíme, zda
náhody neexistují nebo zda existují.
Nevíme nic.

Klára Mitášová, III.A

Milí přátelé,

otevíváte sborník původních prací žáků naší školy. Je výsledkem každoroční soutěže v tvůrčím psaní. Soutěž Literuška je motivována snahou zdokonalovat u dětí komunikační dovednosti, rozvíjet nápaditost a schopnost dát své kreativitě správnou stylistickou formu nebo vyjádřit své myšlenky výtvarně. Pro letošní školní rok jsme vybrali téma *Náhody neexistují*.(?) Žáci mohli zvolit libovolnou formu, k těm nejčastějším patřily vypravování, úvaha či báseň. U některých se téma odrazilo v příběhu hrdinů, kteří na náhody nevěří, u jiných naopak náhoda sehrála důležitou roli. Někteří rozvíjí úvahy, zda vůbec v lidském životě existuje náhoda, pokud ano, jak velkou roli může sehrát. Ti nejmladší, prvňáčci, své nápady a myšlenky vyjádřili výtvarně.

V hodinách výtvarné výchovy pak děti vytvořily ilustrace. Ty nejpovedenější jsou také součástí sborníku.

Přeji Vám, ať strávíte při čtení následujících řádků příjemné chvíle, a věřím, že i Vás tyto texty inspirují k vlastním úvahám a zamyšlení nad tématem.

Mgr. Dana Bendová

Bert'a

Máme doma papouška,
ten nás klove do ouška.
Jmenuje se Bertička,
má zelená peříčka.
Teď vám povím milá třído,
proč si v kaši máchá křídlo.
Bert'a pořád papá,
proto je tak tlustá.
Pořád zobe z jídla,
já si říkám: Kdo ujídá?
Bert'u jsme pak našli,
zabořenou v kaši!
Nebyla to náhoda,
přejedla se, ostuda!

Veronika Srbová, II.B

Přátelství

Potkala jsem kamarádku, se kterou jsem se nikdy nepohádala. Myslím si, že je to osud. Známe se už od školky a jsme všude spolu. Dokonce mi napsala i krásnou básničku, která mě hodně dojala, až mi tekly slzy. Mám i jiné kamarádky, ale tahle je nejlepší, kterou znám.

Ale přesto mám spoustu otázek. Třeba jestli spolu zůstaneme navždy nebo jestli si najdu lepší kamarádku nebo jestli jedna z nás udělá zkoušky a druhá ne nebo se jedna odstěhuje do New Yorku. Doufám, že se nic z toho nestane. Až na to, že spolu zůstaneme navždy.

Beata Hradecká, III.B

Koťátko

Myslíte si, že náhody neexistují? Maminka mi jednou zpívala písničku „Život je jen náhoda“. Opravdu je život jen náhoda? Náhodně můžeme potkat v parku kamaráda, náhodně můžeme něco levného koupit, náhodně můžeme najít něco, co jsme ztratili...Ale na náhody se nemůžeme spoléhat. Když opravdu něco chceme, musíme proto něco udělat. Když chci mít na vysvědčení pěkné známky, musím se pečlivě učit. Můžu náhodně uspět v testu, i když se na něho nepřipravím. Ale bude tomu tak pokaždé? Asi ne!

Ale mě v životě potkala jedna náhoda, díky které mám svoji krásnou kočičku Micinku. Malé černé koťátko se narodilo do rodiny, která o něj neměla zájem, a vyhodili ho do lesa. Byla zima a mráz. Koťátko by umrzlo, kdyby kolem náhodou nešel dobrý člověk, který ho odvezl do útulku. Koťátko jsem si velmi přála. Rodiče souhlasili, ale jen pokud budu mít pěkné vysvědčení. Nenechala jsem to tedy náhodám a do školy jsem se pečlivě připravovala. Dnes se díky náhodě a vlastní péči raduji z každé chvíle, kdy si můžu s Micinkou hrát.

Zuzana Strouhalová, III.A

Javorové víly

Jednou, když jsem byla malá, trávili jsme volný čas na chatě v Krkonoších. Zahlédla jsem venku růži, s mámou jsme ji otrhaly a daly do mísy pod javor.

Ráno, když jsem se ke stromu podívala, našla jsem vzkaz od javorových víl. Bylo tam napsáno, že děkují za koupel a že voněly celou noc. A tak jsme jim postavily domeček. Druhý den ráno se znovu objevil vzkaz: „Děkujeme za ten domeček.“ Do třetice jsme se rozhodly, že vílám věnujeme kolotoč. A zase tam byl vzkaz, ve kterém bylo napsáno: „Je to od vás moc milé takhle pomáhat vílám, tady máte od nás křemen.“ Byla jsem moc ráda, že jsme vílám udělaly radost.

Anežka Kouřilová, II.A

Baletka

Já si myslím, že náhody existují a můžou být důležité. Od školky jsem chodila do gymnastiky. Tam mě jednou viděla cvičit učitelka baletu. Zeptala se mě, jestli nechci balet také vyzkoušet. Začala jsem před rokem, moc se mi hodiny líbí a baví mě. Už jezdím i na velké soutěže. Se svým sólem Myšák z Louskáčku jsem se umístila na 9. místě na soutěži v Praze. Třeba mi tato náhoda ovlivní celý život.

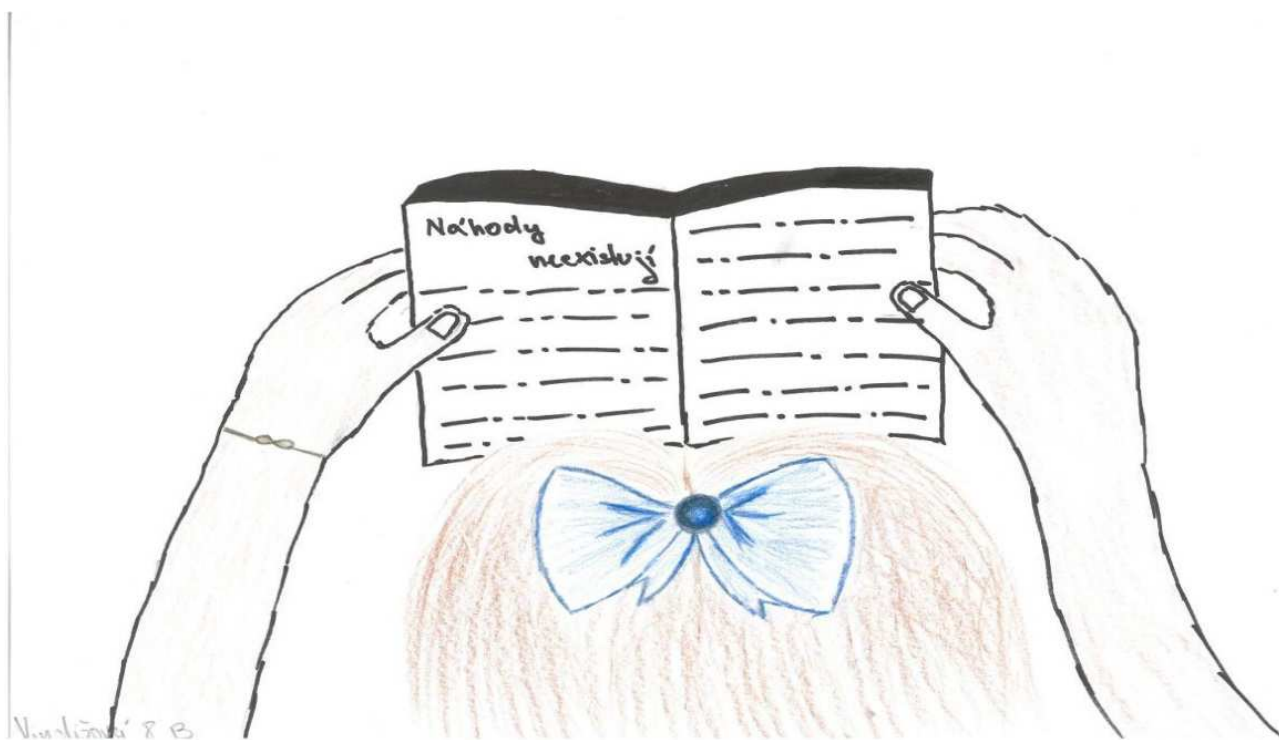
Alexandra Malíková, III.A

Maska

Náhoda může mít více podob. Záleží, jak my to bereme. Můžeme se například radovat z náhodného setkání s dávnou kamarádkou, kterou jsme dlouho neviděli. Nebo všechno můžeme brát jako malé poslání. Například si můžeme vzít ponaučení z kamarádčina vyprávění či zážitku. Náhoda je zajímavá a tajemná. Mám ráda náhody. Někdo náhody má rád a někdo ne. Kdo náhody má rád, může na ně spoléhat. Kdo náhody nemá rád, ten může kolikrát sám sebe připravit o velmi příjemné zážitky. Náhoda může být veselá i smutná. Někdy nás naladí do veselého smíchu a jindy nás může rozplakat a rozesmutnit nebo dojmout. Náhodě můžeme říkat i osud, záleží však, kdo na náhodu věří. Já tedy ano, proto tvrdím, že náhoda existuje. Například když jsem chodila do školky, měli jsme mít karneval a já jsem se dlouho rozhodovala, v jaké masce půjdu. Stále jsem nevěděla, jaký převlek zvolit. Cestou ze školky jsem našla na ulici klobouk, který někdo ztratil. A byl čarodějnický. Na ulici kromě mne v tu chvíli vůbec nikdo nebyl. A tak se zrodil moc dobrý nápad. Že si ho vezmu a půjdu na karneval za čarodějnici. Od té doby věřím, že náhody existují.

Barbora Janusiczová, IV. C

Krasobruslařka

Byla jsem krasobruslařka. Na jednom z tréninků jsem se dozvěděla, že se v Olomouci uskuteční závody. Na mamčin dotaz, odpověděly trenérky, že také mohu jet. Byla to pro mne výborná zpráva.

Pozvali jsme celou rodinu. Kromě jedné babičky žijí všichni příbuzní v Olomouci. Můj táta se tam narodil. Jeho maminka se rozvedla a vzala si jiného muže. Máme tedy tři babičky. Všichni měli přijít. Ale dalšího dne nám na tréninku řekli, že nikam nepojedu. Máma musela znovu obvolat všechny příbuzné. Celý den jsem potom brečela v posteli a nechtěla jsem vstát. Další den mě máma chtěla uklidnit, ale nešlo jí to. Tak se babička naštvála a přihlásila mě na soutěž do Mělníka. Ale maminka nesouhlasila. Když ale viděla, že jsem stále smutná, rozhodla, že jedeme.

Dalšího dne jsme vyrazili. Jeli jsme asi pět hodin, protože Mělník je od Brna hodně daleko. Prezenze byla už v jedenáct hodin, a tak jsme vyjeli brzy ráno a dospávali v autě. Na místo jsme dorazili kolem půl jedenácté. Museli jsme spěchat, abychom se stihli zaregistrovat. Při výběru pořadí jsem si vylosovala svou oblíbenou šestku. Udělalo mi to velkou radost! Měla jsem asi hodinu čas, než jsem šla na led. Máma mně učesala vlasy, oblékla jsem se a šla se rozcvičit. Když jsem přišla na řadu, v duchu jsem si říkala, že to nedokážu. Viděla jsem všechny ty holky, jak skáčou axela, a já jediná ho neumím... Pak jsem začala bruslit: první skok, pirueta, druhý skok, druhá pirueta, esko a tak dále.

Následovalo vyhlášení výsledků: třetí místo získala Kristýna, druhá skončila Nela a pak to přišlo... na prvním místě se umístila Valentína. Dostala jsem krásnou medaili a velký pohár. Takový se na žádných závodech nikdy nepředával. K tomu jsme ještě dostali obřího medvěda celého z nafukovacích balonků! Ostatní z našeho oddílu nic nevyhráli. Druhý den se mě trenérka ptala, kolikátá jsem se umístila. Když jsem jí řekla, že jsem byla první, nemohla tomu uvěřit. Tak jsem jí vše povyprávěla. Byla to náhoda nebo osud?

Valentína Vymazalová, IV.B

Dívka ze sirotčince

Ráno bylo jako každé jiné, malá Mariana se probudila a myslela si, že to byl jen sen. Ale v tu chvíli si uvědomila, kde je. Slzy se jí draly do očí. Vzpomněla si na to, že je v sirotčinci, že ji tam dal její věčně opilý, zlý táta. A maminka? Neví. Táta ji shodil ze schodů a skončila s otřesem mozku. Zatímco byla maminka v nemocnici, táta s Marianou utekl velmi daleko od domova a strčil ji sem, do tohoto zaprášeného a chudého sirotčince. I když nápis na dveřích říká něco jiného „Útulný domov“. Je tam už měsíc, tak dlouhou dobu, pomyslela si a znovu se rozbrečela. Každý den se probouzí s pocitem, že je doma, ale jakmile se rozkouká, posmutní.

Jednou dopoledne měla přijet paní, která si chtěla vzít z „Útulného domova“ nějaké děvče. Když Mariana zaslechla bručení motoru od auta, utekla na záchod. Nechtěla k cizím lidem, chce k mamince. Schovala se do kabinky a propukla v hlasitý pláč. Co když si ji bude ta paní chtít vzít? Ne! Na to Mariana nechtěla ani pomyslet. Na záchody přišla vrchní sestra a řekla: „Pojď Mariano!“ Paní chtěla, aby se dostavila všechna děvčata. Sestra odtáhla zmítající se Marianu až do hlavní místnosti, kde už stála v řadě všechna děvčata. Paní už si je prohlížela, měla přes hlavu kapuci a řekla: „Svoji holčičku jsem ztratila, a tak jsem se rozhodla, že dám domov někomu z vás.“ V tu chvíli se do řady postavila i Mariana. Žena došla až k ní, vzala ji za bradu a řekla: „Jsi to ty, Mariano?“ Mariana se jí podívala do tváře a v tu chvíli si uvědomila, kdo to je. „Maminko!“ vykřikla a vrhla se jí do náruče. „Víš, jak moc jsi mi chyběla?“ řekla dívka a oči jí zase zalily slzy, ale tentokrát radostné.

Maminka okamžitě zašla za ředitelkou a podepsala papír, že si ze sirotčince bere dítě. Po půl hodině přišla a Marianu si odvezla domů.

Byla to náhoda nebo osud, že přesně do toho sirotčince, kde byla Mariana, přišla také její maminka? To už je na vás. ☺

Amálie Pavelková, V.C

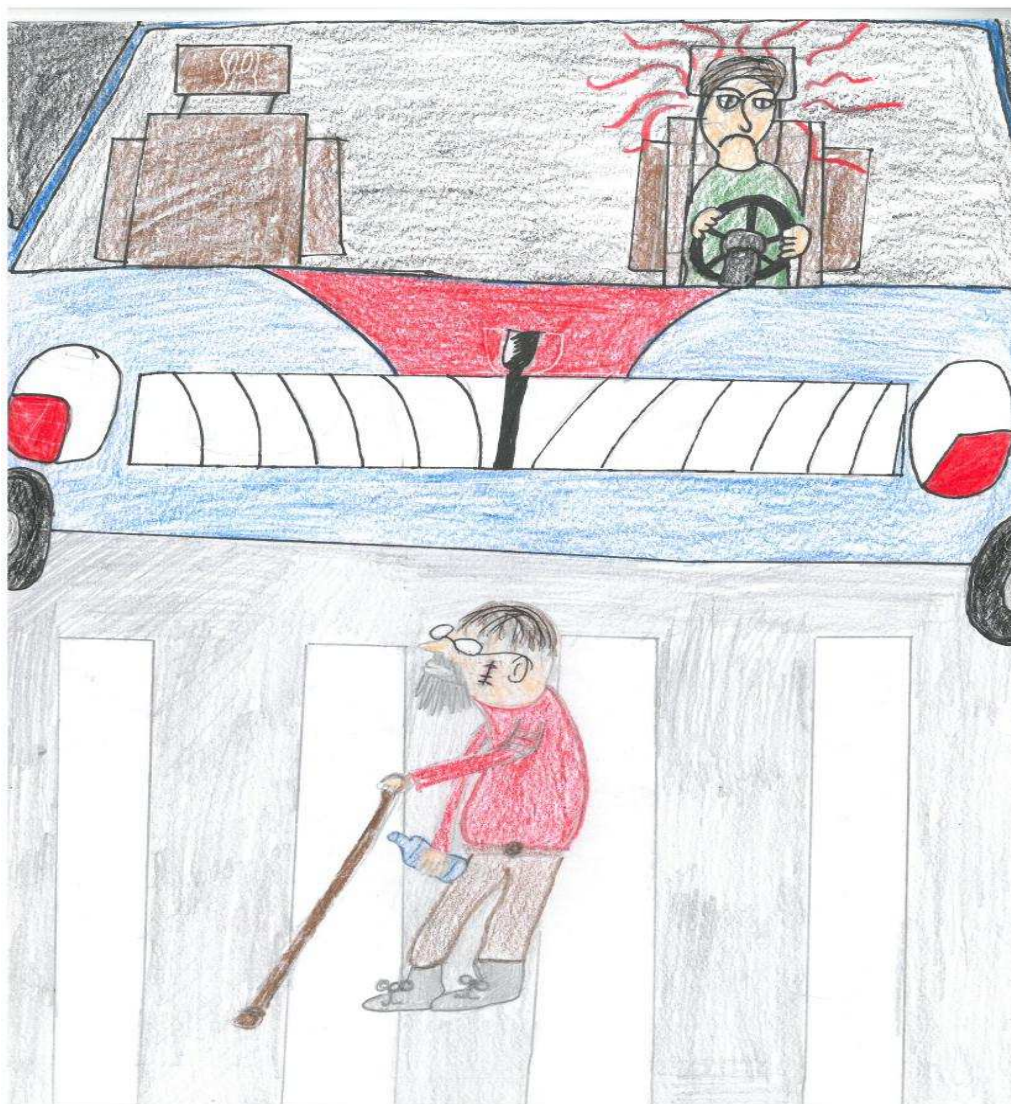

Náhoda

Náhoda! Náhoda! Co to je?
To je věc, co tě dostane do márnice!
Když jsi zdravý, pustí tě ven,
když jsi špatný, nechaj si tě další týden!
Náhoda! Náhoda! Co to je?
To je věc, co ti nedá pokoje.
Někdy jsou špatné, někdy i fajn.
Například v porodnici, matka funí,
doktor vzdychá, táta ječí.
Později už táta leží na gauči,
máma obědvá,
k tomu dítě kolíbá.
To je dobrá náhoda,
že se dítě usmívá.

Zase jednou jeden pán,
hluchý, starý,
přes přechod se vydal sám,
jedno auto rychle jelo,
starce si však nepovšimlo,
srazilo starce na kolena,
stařec těžce dýchá.
Přijela sanitka,
vytáhla nosítka,
ale bylo pozdě,
stařec už nedýchá!
To je špatná náhoda,
že stařec už nedýchá!
Náhody jsou dobré i zlé,
tak nečekejte a opatrujte se!

Kateřina Jehlářová, VI.B

Falešná pošťáčka

Vždy jsem si myslela, že náhody neexistují. Všechny věci mezi sebou mají souvislosti. Je to předlouhá řada příčin a důsledků. Vždyť i jací jsme, jaké máme názory a chování, záleží na prostředí, ve kterém vyrůstáme. Ale je to tak opravdu vždy? Nezahraje si i náhoda trochu s naším osudem?

Budu vám vyprávět příběh z doby, kdy moje maminka byla malá. Posuďte sami, jakou roli v jejím příběhu sehrála náhoda.

Maminka bydlela na ulici Úvoz. Jednou, bylo jí stejně jako mně nyní, onemocněla. Měla angínu a bolelo ji v krku. I když už se blížilo poledne, maminka stále spala. Jakoby z dálky uslyšela zazvonění. Chvilí jí ale trvalo, než se probudila a došla ke dveřím. Když pootevřela dveře, do bytu vpadla paní v pošťácké uniformě. Zrovna se opírala o dveře a neočekávala, že je někdo může otevřít. Maminka se dost polekala, v úleku silně zakřičela a sesunula se k podlaze. Potom jí celá situace přišla komická a začala se smát. Paní doručovatelka se dala na útěk. Běžela po schodech a prázdná taška vlála za ní.

Večer maminka vše povyprávěla rodičům. Ti začali hledat poštovní oznámení. Žádné ale nenašli, vydali se tedy dalšího dne na poštu. Tam se dozvěděli, že v okolí řadí falešná pošťáčka, která v dopoledních hodinách vykrádá byty. Protože maminka byla náhodou doma a doručovatelku překvapila, jejich byt vykraden nebyl. Šlo o náhodu nebo ne?

Pavčina Kachlíková, VI.A

Cesta ze školy

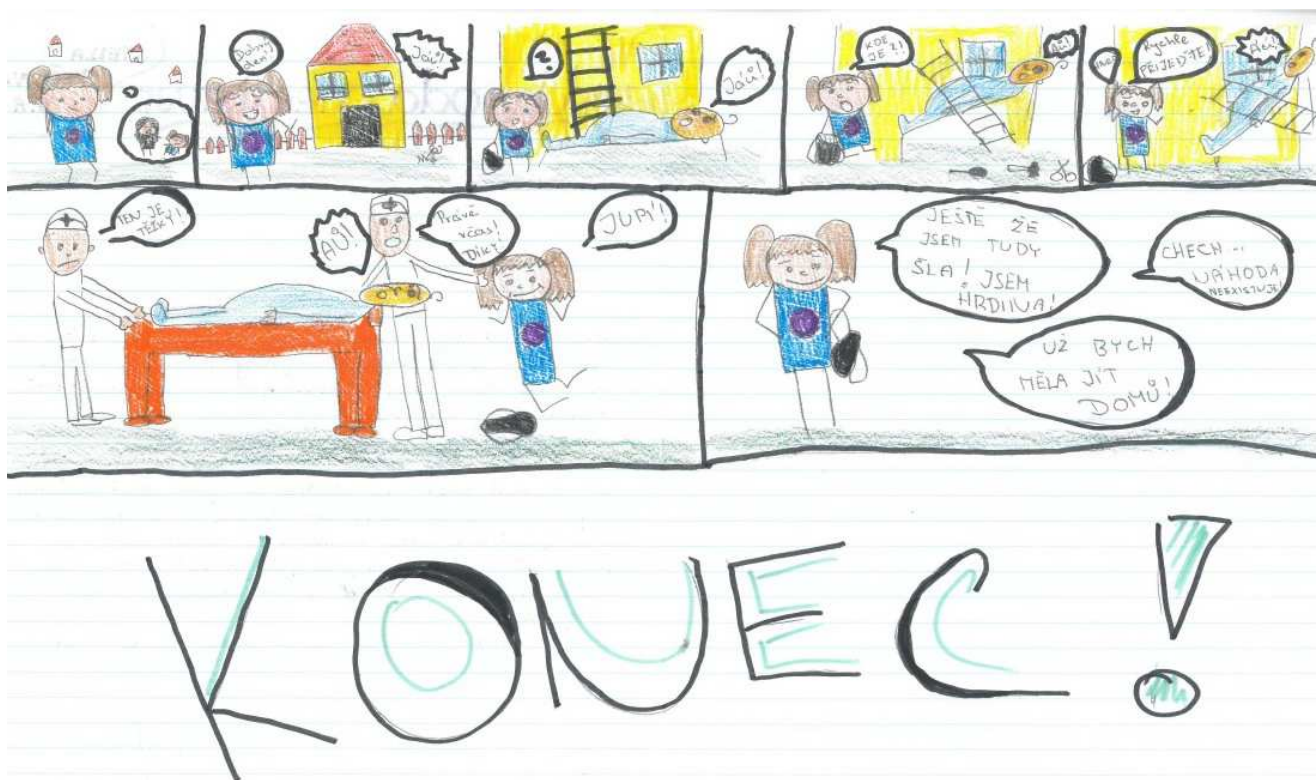
Nic na světě se neděje jen tak, nic není náhoda.

Ačkoliv Sára chodila ze školy vždy přímo domů, dnes se rozhodla jít oklikou. Potřebovala si trochu srovnat myšlenky. Cesta vedla kolem řady domků, bydleli v nich většinou starší lidé. Mnohé z nich znala.

Například tady bydlí pan Urbánek. Ale co se děje? O zeď domu je opřený žebřík a pod ním leží starý pán. Sára neváhá. Otevírá vrátka do předzahrádky a utíká k němu. Je celý bledý. Sára přivolá pomoc. Ukázalo se, že pan Urbánek chtěl vylézt na žebřík, aby zkontroloval komín. Uklouzl ale a zůstal ležet pod žebříkem.

Od záchranné služby se Sára dozvěděla, že přišla právě včas. Nebýt jí, kdoví, jak by vše se starým pánem dopadlo. Ještě, že šla Sára dnes touto cestou.

Stella Pešková, VII.A

Už zase zvonek zvoní

Už zase zvonek zvoní
a děti do školy honí.
Ale ejhle, kdo to klepe,
Tom se za dveřmi 1. A klepe.

Volné místo ve třídě marně hledá,
vedle dívky v první lavici si sedá.
Když se koukne vedle sebe,
dívka jako kdyby spadla z nebe.

Modré oči Toma vábí,
taktéž vlasy jako Bárbí.
Ihned řekne, já jsem Tomáš,
řekni, jaké jméno ty máš?

Dívka podívá se nesměle,
Klára, a přitom se usměje.
Že Tomovi se líbí, to je jasné,
ani v Klárce počáteční vzrušení nevyhasne.

Od té chvíle poznání,
Tom jen Klárku nahání.
Klárce to však cizí není,
láskou tluče srdce její.

Po pár týdnech už jen stěží,
nikdo jiný než Tom Klárku střeží.
Vznikla mezi nimi láska,
pevná jako lepící páska.

Tohle nebyla žádná náhoda,
že se střetl chlapec a dívka z jednoho národa.
Za vinou stojí osud,
že tihle dva jsou spolu šťastní dosud.

Adéla Bárová, VIII. B

Zamyšlení

Zamysleme se nyní na těchto několika řádcích nad tím, zda na světě existuje něco jako náhoda. Pokud ano, měl už někdy někdo z nás, obyčejných smrtelníků, možnost se s ní setkat? Co když je náhoda tak vzácná věc, že se s ní za celý život setkáme jednou, dvakrát, třikrát? Abych byla upřímná, nezdá se mi, že všechno, co se děje, je náhoda. Co když si na telefonu zapnu náhodné přehrávání hudby? Opravdu je pořadí písniček náhodné?

Vezměme nyní celou problematiku z opačného konce a řekněme, že náhody opravdu neexistují. Vše, co se děje, se děje za nějakým účelem. Není náhoda, že jste ráno zaspali a ujel vám autobus. Stalo se to proto, abyste se poučili a druhý den už nezasпали. Opravdu to není náhoda, když se vám sousedův nezbedný pes vyprázdnil na krásně zdobenou předzahrádku. To bylo proto, abyste si uvědomili, že by nebylo ke škodě věci opatřit pozemek plotem. A hle! Příště už se to Azorovi nepovede.

Třetí úhel pohledu se přiklání k myšlence, že náhody existují, ale ne vždy jsou takto označovány správné události. S tím se ztotožňuji i já. Zdá se mi, že lidé přehánějí a slovem „náhoda“ příliš plýtvají.

Nad tím, zdali náhody skutečně existují nebo ne, se každý musí zamyslet sám. Za mě je to jednoznačné ano, náhody existují, ale v malé míře.

Michaela Prudíková, IX. B

Svatba

Chystala se velkolepá svatba. Ženich a nevěsta už byli nachystaní a za chvíli se už mělo začít. Nevěsta se ale cítila nesvá. Klepaly se jí ruce a do tváří jí vstupovala červeň. Jako ve snu si uvědomila, že jde k oltáři. Ta dlouho očekávaná chvíle je tady!

Slyšela, jak její snoubenec právě řekl své ano. Teď byla řada na ní, jenže hlasivky se právě rozhodly, že si vezmou dovolenou. Nevěsta si uvědomila, jak důležité rozhodnutí dělá. Vždyť právě teď slibuje, že s ním bude až do smrti, ve stáří, v nemoci, i v neštěstí! A najednou si uvědomila, že slůvko ano říci nemůže.

„Ne, ne, já nemůžu,“ vykřikla a zavzlykala.

Všichni se na ni podívali a asi půl minuty bylo nepříjemné ticho. V tu chvíli se snoubenec otočil a udělal něco neočekávaného.

„Je tady snad jiná dívka, která by si mě chtěla vzít?“

Úplně vzadu se zvedla nejistá dívka. Byla to bývalá přítelkyně ženicha, ale před třemi roky se pohádali a dívka rychle ukončila jejich vztah. Zanedlouho jí bylo opravdu líto, že to udělala, ale její pýcha jí bránila k omluvě.

Tentokrát vše dopadlo dobře. Ženich si vzal bývalou přítelkyni a byli šťastní. Neříkám, že se nikdy nepohádali, ale vždy si vzpomněli, jak jiné by byly jejich životy, nebýt náhody. Nebo to nebyla náhoda? To si rozhodněte sami.

Ráchel Kuciánová, IX. B

Marie Boldmanová

Jmenuji se Marie Boldmanová a je mi dvacet jedna let. Studuji JAMU a specializuji se na operní zpěv. Můj život se točí okolo zpěvu, bohužel zatím jsem neměla mnoho příležitostí ukázat svůj talent. Moje dobrá kamarádka Lucie zpívá ve sboru. Nebudu lhát, závidím jí.

Jednou ráno mě vzbudilo zvonění telefonu. Zvednu ho a slyším hlas Lucie: „Ahoj Marie, dostala jsem nabídku na konkurz do Janáčkova divadla a potřebovala bych, aby za mě někdo zaskočil ve sboru.“ Chvilí jsem přemýšlela, jestli je to dobrý nápad a nakonec odpovím: „Dobře, budu tam.“

Jsem lehce nervózní a zároveň nadšená, že budu zpívat. „Dobrý den, děvčata,“ pozdraví vysoká paní jménem Eva. Zpívali jsme spousty písní a já jenom doufala, že neudělám ostudu. Uběhly asi dvě hodiny a nácvik skončil. Všichni se chystali domů, ale mě si zavolala Eva.

„Co si přejete?“ zeptala jsem se.

„Zpíváš někde?“ zeptala se Eva.

„Ne, bohužel ne,“ odpověděla jsem.

„Uvolnilo se nám místo, chtěla bys ho?“

„Ano, strašně moc.“

Do sboru už chodím dva měsíce. Je to super. Dnes máme další vystoupení. Přišla jsem na generálku.

„Ahoj Marie,“ řekla Lucie. Odpověděla jsem stejně a šla se připravit. Zrovna jsme zpívali druhou část představení a naráz hlavní pěvkyně přestala zpívat. Ztratila hlas. Všichni utichli a nevěděli jsme, co dělat. Zamyslela jsem se a uvědomila si, že part vlastně umím! Sebrala jsem celou svoji odvahu a vystoupila z řady. Všichni se na mě podívali a já začala zpívat. Postupně se všichni přidali a představení jsme dokončili. Lidé tleskali ve stoje a já byla šťastná. Po vystoupení jsem dostala spoustu nabídek na konkurzy a rozjela jsem tak svoji kariéru. A to všechno jenom díky dvěma náhodám, které se staly. Můžu jenom přemýšlet, jaké by to bylo, kdybych nedostala místo ve sboru nebo kdyby Adéla nepřišla o hlas.

A pak že náhody neexistují!

Anna Krejčí, VIII. B

Seznam autorů ilustrací:

Jáchym Čambal	1	Kateřina Jehlářová	11
Klára Mitášová	2	Pavčina Kachlíková	12
Veronika Srbová	4	Stella Pešková	13
Lenka Maindová	5	Petra Lužová	14
Jarmila Zipserová	7	Lukáš Vu	15
Veronika Vindišová	8	Zuzana Trňáková	16
Radka Kučerová	9	Jáchym Čambal	17
Adéla Plachá	10	Eliška Pavelcová	18

Vydala
Základní a mateřská škola Brno
Kotlářská 4, Brno

Grafické zpracování
Mgr. Dana Bendová

Texty a ilustrace
Žáci ZŠ Brno

Duben 2016

